

PRÁVĚ DO VAVŘINCE

Ruka vytrčená do nikam

To se vezme jeden nebo ještě lépe jedna amatérská herečka zvíci šestnácti až dvaceti let, ta se podivně zlomí v pase, objeví svou ruku, soustředěně se na ni zadívá a krouživým pohybem ji vytrčí k nebi. Tohle gesto se letos téměř přes kopírák vyskytlo dobře v pěti zhlédnutých produkcích vesměs mladých aktérů spadajících do kategorie výchovné dramatiky. Trčilo se (i když ne moc) v Čerokím, hojně v Kdyby bylo nebe, zvláště krásně (i obouruč!) pak v Osmá sedí u stolu, pojídá

mou mrtvolu i v chorvatském Vlčím chlapci - a když už jsem si myslela, že jsme dotrčeli, přišla Druhá strana dveří a dívčí dvojčata dovedla trčení k taneční dokonalosti.

Vybavily se mi dávné chvíle v mateřské školce, kde jsme podobným způsobem ztělesňovali v těch letech populární dětskou agrární baladu „Aj tak tak, roste mák!“, jenže tam se aspoň gesto pojilo, byť odsouzenímhodně ilustrativním způsobem s dotyčnou rostlinou, o níž jsme tehdy ještě netušili, že může v nezralém stavu přinášet i jiné požitky než sypání na švestkové knedlíky. V sémantice letošního hronovského trčení se beznadějně ztrácím, i když tuším, že mák to nebude. Spíše než opojení nezralými makovicemi to

bude poblouznění nezralým divadlem.

Vadí mi gesta, jež odnikud nikam nevedou. Ta ruka esteticky vytrčená k nebi nevede zvnitřku postavy, ze skutečné potřeby gesta, jímž toužím něco sdělit. Trčí tam bezmocně, narežírovaně, falešně a nepatřičně, vzdaluje mě prožitku stejně tak jako naučená a nepřesvědčivá intonace. Snad kdyby trčela ke mně, měla bych potřebu se jí dotknout, navázat kontakt. Ale ona trčí do prázdna, do nikam.

I my, co píšeme o divadle, máme občas nějaké ty vytrčené ruce. Je to tehdy, když přestaneme sloužit divadlu a místo toho, abychom se pokorně snažili přechít a pochopit to, co se nám na jevišti předvádí, začneme se předvádět sami. Trčíme k nebi se svou rádobychytrostí a poučeností, vtípností formulací a mentorováním. Opojení sami sebou vyřizujeme si účty s divadlem i mezi sebou navzájem.

Na Hronov jezdím ráda proto, že se tu trčení nepraktikuje. Ať už vášnivě diskutujeme, hádáme se, souhlasíme, nechápeme se, trápíme se do pozdních nočních hodin u počítače ve snaze pojmenovat to, co se zdá nepojmenovatelné, vždy jde o divadlo, nikoli o plané trčení. Takže prosím, až vaše ruce někdo zase bude režirovat k trčení, zeptejte se sami sebe, proč a nač. A tu ruku zvedněte jen tehdy, když na tu otázku najdete odpověď. Moment – netrčím už tímhle úvodním vlastně i já?

Radmila Hrdinová

UPOZORNĚNÍ

Inspirace (nejen) pro amatérské divadelníky

Na televizní pořad, který by vás mohl zajímat, upozorňují dlouholeté účastnice JH – dvojčata Noskovy.

Udělejte si čas na koukání 26.8. od 20 hodin, kdy na ČT2 poběží Večer na téma... Třikrát totéž není totéž (v repríze 28.8. od 23.50).

Bude věnován slavným scénám ze slavných divadelních her, vždy v trojím provedení herců různých generací. Uvidíte ukázky z Revizora, Brouka v hlavě, Poprasku na laguně, Ženitby, Hamleta a Našich furiantů v provedení českých herců – mj. L. Peška, V. Brodského, J. Třísky, I. Trojana, J. Somra, V. Preisse, J. Kemra ad. Pořad připravili G.Nosková a O.Šrámek.

jas

MAGIE LOUTEK, MAGIE MASKY

Vletošním roce zavítal poprvé na Hronov Karel Vostárek, výtvarník a loutkář. Učil na katedře dramatické výchovy na DAMU o loutkách a loutkářství, vedl nejružnější workshopy v Chrudimi, v Pardubicích atd. Má také zajímavou zkušenost z práce v mexické Oaxace, kde v dílnách společně s mexickými řezbáři vyrobili unikátní marionety a iniciovali založení loutkového divadla. Na sklonku srpna by se měl do Mexika znovu vrátit.

Jaké loutky děláte?

Dělám ze všech možných materiálů, ale nejbližší je mi dřevo. Myslím, že tak nějak k loutce patří. Přes dřevo jsem se také dostal k sochařině. Seznámil jsem se totiž s Vladimírem Preclíkem, který mě zásoboval dřevem, a nabídl mi pak spolupráci. Jedenáct let jsem s ním dělal. Učil jsem se u něj pracovat se dřevem.

Prý jste byl na loutkářské dílně v Mexiku. Můžete prozradit, jak jste k tomu přišel a co jste tam vlastně dělal?

Dostal jsem se k tomu jako slepý k houslím, a když mi poprvé volal s touhle nabídkou kamarád, myslím jsem si, že si dělá legraci. Ale nakonec jsem tam odjel na více než dva měsíce, zažil jsem tam docela drsnou situaci, kdy stávka učitelů přerostla v akci, při které byla zabita a zraněna spousta lidí. A pokud se týká mé práce, do mexické Oaxaci jsem byl pozván, abych naučil místní řezbáře vyrábět marionety. Nakonec vzniklo na padesát 45 cm marionet a společně jsme nazkoušeli několik pohádek – jedna byla Tři zlaté vlasy děda Vševeda, další dvě vycházely z původních mexických pohádek, které jsem čerpal z knihy Kojot a oposum. Vybral jsem dvě: jednu o tom, co se stane po smrti se ženou, kterou za živa muž málo bil (to mě zaujalo) a Hladový rolník, Bůh a Smrt. Pak tam přijel František Watzl, který dělal pohádku Dlouhý, Široký a Bystrozraký. Mělo to pro mě ještě jednu výhodu, že jsme poté obnovili činnost divadla KAFR (což znamená spojení Karel a Franta), které jsme s Watzlem dělali na počátku 80.let. A teď jsem se dozvěděl, že po našem odjezdu založili v místě nové loutkové divadlo, které se jmenuje Los Barrigones (Tlustoši). Hrají naše pohádky a připravují nové. Na konci srpna bych měl do Mexika znovu odjet.

Zajímalo by mě téma, které máte na hronovském semináři, a to je maska. Co pro vás maska znamená?

Maska nás zbaví mimiky, zbaví nás toho, co se snažíme předstírat, hrát, otevře nový tělový proud a když si dá člověk práci a začne vnímat, co se mu děje v těle, objeví další prostor. Já si myslím, že maska je pro člověka elementární, zvlášť pro toho, který dělá divadlo. Jak v nejpokleslejší, tak i nejlepší činohře vlastně herec bez masky neexistuje, i když ji fakticky nemá. Myslím na ty tři základní funkce masky, tak jak je vnímám – ochranná, označující funkce a funkce rámu,

kteřá jde zevnitř ven. Nositele masky zařazuje do nějakého kontextu, protože všechny tyto tři funkce jsou přítomny v každé roli, kterou herec hraje.

Jaký typ masky vám vyhovuje?

Já nemůžu říci, že bych nějaký typ masky preferoval. Ale v poslední době mě zaujaly tzv. larvální masky, ty mají elementární tvary, buďto vajíčka nebo trojúhelníky, mají dlouhé špičaté či baňaté nosy, jsou nehotové, jsou v takové té fázi proměny. Mám zajímavou zkušenost – děti se normálně masek bojí, protože v nich cítí něco magického, démonického, ale těch larválních ne, protože jsou jim patrně blízké tou svou jednoduchostí a naivitou.

Prý jste na semináři vyráběli posmrtné masky...

Ano, nebylo to sice nutné, ale je to pro mě určitá iniciační zkušenost, část rituálu. Výroba tohoto typu masky je velmi jednoduchá, ale je to strašně zvláštní pocit, když pak tu tzv. posmrtnou masku sejmete, dostanete ji tak do předmětné roviny a pohlédnete si tvář v tvář. A ještě zajímavější je, když si ji prohlédnete po několika letech. Musím upozornit, že je třeba si svou masku chránit, když ji někam pohodíte, může se stát hříčkou temných sil. To je pro mě důležitá věc. Celé divadlo je pro mě něco mezi groteskou a woodoo. Myslím, že ta magická rovina divadla se často pomíjí. Neuvědomujeme si, že rituály a bílá magie jsou v jiné rovině každodenní součástí našeho života. Takže bychom tyto základní věci neměli pomíjet, měli bychom si je dobře uvědomovat.

Jana Soprová

JSOU-LI NA FESTIVALU AMERIKANÉ, MUSEJÍ TAM BYT I RUSOVÉ

AITA/IATA – zkratka, která se ve Zpravodaji tu a tam objeví. Je trochu záhadná a přitom hodně důležitá: přes ní se lze dostat třeba až na světový festival amatérského divadla, který se letos konal v Koreji. Volenou prezidentkou střeoevropské sekce AITA/IATA je LENKA LÁZŇOVSKÁ, která je též vedoucí NIPOS-ARTAMA a předsedkyní festivalového výboru JH.

Co to je AITA/IATA a jak funguje u nás?

Je to nevládní mezinárodní organizace amatérského divadla, která patří k UNESCO, podobně jako další divadelní organizace ITI, ASSITEJ či UNIMA. AITA/IATA sdružuje prostřednictvím národních středisek přes 100 zemí z celého světa. České středisko funguje na základě občanského zákoníku, skládá se z právnických osob a má 12 kolektivních členů. Jsou to především amatérské divadelní asociace jako SČDO, VSVD nebo i menší regionálně působící jako například Plzeňská neprofesionální scéna, Sdružení Johan, Sdružení divadelních ochotníků z Ústí nad Orlicí a další.

Jak české středisko AITA/IATA vybírá soubory, které vysílá do světa?

Protože je JH skutečnou divadelní žatvou, vycházíme především z toho, co tu vidíme. Zítra budeme mít schůzi a řekneme si, které inscenace by bylo vhodné doporučit pro příští rok na řadu prestižních festivalů zaštiťovaných touto organizací. Mimo jiné třeba na světový festival dětského divadla v Moskvě.

A co na světový festival amatérského divadla?

Ten se koná vždy jednou za dva roky. Stálým místem je Monako, kam se festival vrací jedenkrát za čtyři roky. O dalších místech konání rozhoduje světový kongres AITA/IATA. Letos se konal v Jižní Koreji. Právo doporučit představení na tyto prestižní festivaly mají pouze národní střediska. Soubor sám se nemůže přihlásit. Dramaturgická komise AITA/IATA, tzv. committee mix, což je „mix“ místních pořadatelů a představitelů světového vedení organizace, pak vybere příslušný počet inscenací. Musím říct, že celých 12 let se nám nedařilo dostat na světový festival žádný český soubor. Až letos Grotesku, o které mluvila v šestém čísle Zpravodaje Dáša Brtnická.

Proč jsme nebyli vybráni dříve?

Tato selekce nemá jen kvalitativní kritéria. Znovu připomínám, že AITA/IATA má přes 100 členských států z celého světa. Festivaly chtějí většinou kolem 15-20 souborů. Proto se stanovují tzv. kvóty. Dají se přirovnat ke kvótám EU na vývoz a dovoz čehokoli. Prostě se stanoví, že z Evropy pojede třeba 5 souborů. No a pak začne náročný výběr:

i v komisi jsou jen lidé, i oni mají své favority a navíc je v rozhodování i trochu diplomacie. Když mají být na festivalu Američané, musejí tam být i Rusové a tak podobně.

Kolik inscenací za rok vyšle české středisko AITA/IATA do zahraničí?

Ročně kolem deseti.

A hraje roli při výběru souborů ještě něco jiného, než jste zmiňovala?

Především podmínky pořadatele: někdy jsou festivaly tematizované, jako například příští rok bude v Maďarsku festival oslavující renesanci. Na ten bychom těžko mohli nabízet třeba inscenaci venkovského divadla. Mezi další obvyklé požadavky pořadatele patří počet osob. Pro světový festival je maximum 10 lidí i s technikou. Když by byl soubor větší, museli by si další členové hradit pobyt úplně sami.

Takže se asi nedá dát nějaké obecné doporučení souborům, které by chtěly vycestovat přes AITU/IATU do zahraničí?

Samozřejmě, že nikoli. Jistě to má o něco snadnější taková inscenace, která umí komunikovat neverbálně. Ale já osobně zastávám názor, že divadlo je mimo jiné také projevem národního jazyka. Kdybychom měli škrtnout tuto linii a vysílat jenom opusy pohybového a neverbálního divadla, znamenalo by to jistě ochuzení obrazu českého divadla ve světě.

Zuzana Vojtíšková

Nejsme jako oni

Tak se nám ten 77. JH po málu (to jako pomalu – jazyková hříčka) chýlí ke konci. Protože není jisté, zda tato rubrika dostane prostor i zítra, v posledním čísle Zpravodaje, a i kdyby, zda ji budu psát, pokusím se už nyní trochu ohlédnout za uplynulými dny a zrekapitulovat letošní ročník. Správně o něm Radka Hrdinová ve včerejším Právu píše jako o festivalu převážně divadla dětí a mladých. Letošní ročník je v tomto ohledu nebyvale „kvasný“, ale tím pádem také nedospělý a pro (divadelně i lidsky) nedospělý. Dospělých, náročných inscenací – ať povedených či ne – zde bylo jako horkých dnů. Dosud vlastně jen Harila, Dítě!, Lidumor a Čmukaři. Byly roky, kdy se ta avantgardní výheň nedala vydržet, letos aby si člověk vzal před dětmi a lehkovážnou múzou s sebou deštník. A já ho jak na potvoru nechal v Praze! Ze všech stran nám v letošních deštivých dnech nasazovali divadelníci protisluneční růžové brýle. Ale proč? Kdo je potřebuje? Od toho je stará špatná TV či jiná oddechová zábava. Jsem přesvědčen, že JH oddechový být nemá. Na to je ho škoda. I když by bylo fajn, kdyby z bývalého bazénu v Jiráskových sadech byla opět fungující Jiráskova plovča. I Mistr se občas rád vykoupe.

Viděl jsem – a doufám i uvidím – všechny inscenace letošního JH. Některé dokonce dvakrát. Doporučuju to všem. Skutečně se zde každá inscenace poměrně hodně liší představení od představení. Jak diváckým přijetím, tak i sama o sobě. A to nemluví jen o černošických improvizacích, ale i o fixních textech, jako byla Harila, Lidumor, A tak tě prosím, kníže, Equus či Lin. Divadlo je zkrátka i v čase jedinečné, a jako na takové je třeba se na ně dívat. Uvažujeme-li pak o něm či rozebíráme nějakou inscenaci, měli bychom toto mít stále na zřeteli. Je velká škoda, že se nepovedla úvodní Harila, zajděte si na ni, až ji někde budou dávat. Je to myslím tak výsostná poezie jako Vančurovy nebo Jarryho texty. Ostatně její text vyšel v Amatérské scéně č.4, tak si ji můžete přečíst. Zamyslete se i nad Lidumorem, a kdo jste z Prahy, zajděte do Divadla Komedie, kde se obdobnou dramatikou zabývají. Je to už vysokohorská dramatika, ale přece nechcete jezdit jen do Karpat, čučet do minulosti, jíst produkty McDonald's či se nechat ovládat nějakými rejžáky z Prahy.

Doba nás dohání pazoury šílenství a my si často jen tak sedíme a čteme o tom v novinách. Pak si pustíme televizi, a když zrovna nic nedávají, přečteme si akční knížku. Brrrr! Mrazí mě z toho v zádech.

Vladimír Hulec

TAK TO VIDÍM JÁ

Vítek Herzina

Tož konečně zase sranda byla! A jaká! Takový hravý a veselý, kdyby byl čas, šel bych se starou ještě jednou.

Linda Kotisová

Milé a hravé představení, moc jsem si ho užila.

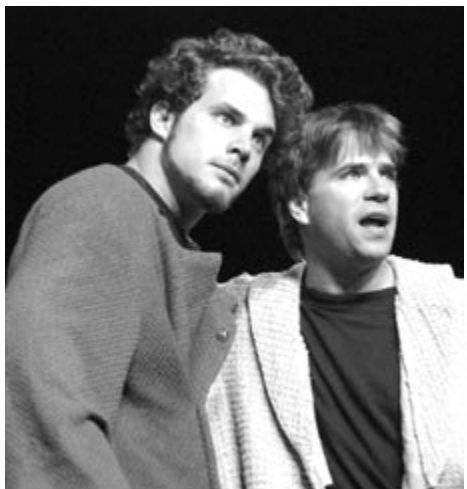
Hana Mášová

Pověsti pro radost. Měli ji děti i dospělí. I historika potěší, že se tu na vějičku možná chytanou další adepti oboru. Jen ten skon Šemíkův a smutnou píseň na konci bych škrtla, aby děti neplakaly a přišly na pokračování.

Petr Kolář

Moc pěkné. Škoda, že se takových představení nevidí na Hronově víc. Ale např. bitka Bivoje s prasetem mi přišla trochu přetažená.

Ohčas se stránky popletou.
S popletou.
Omlouvám se s poetou.
Deset nikdy není devět :-)

DĚTI, POJĎTE SI
ULECHTAT SVÉHO
CTIRADA!

Pověsti pro štěstí je soubor několika autorských apokryfů Starých pověstí českých spojených rámcem cestovní kanceláře Bejvávalo pořádající výpravy do české bájeslovné minulosti. Dvě dívky a dva mladí mužové tak odehrají majitele i klientelu cestovky a zároveň plejádu historických postav viděných z pohledu „světapána v županu“.

Začíná se praotcem Čechem, pokračuje Krokem a jeho třemi dcerami, Bivojem a kancem, Libuší a Přemyslem a přes dívčí válku vše vyústí do příběhu o Horymírovi a jeho bělouši Šemíkovi. Každá z pověstí netrvá déle než několik minut a vše se vejde do hodiny. Vešlo by se i do kratšího rozměru, ale soubor jednak ponechává jistý prostor pro improvizované vstupy dětského publika, jemuž je tahle kratochvíle především určena, jednak propojuje jednotlivé pověsti živě interpretovanými písničkami. To první představení oživuje, druhé zdržuje. Zapojení publika coby „lidu“ začíná od pasivnějších forem jako je hlasování o tom, jak se bude země mlékem a strdím oplývající jmenovat, jakož i město, které vidí Libuše (potleskem byl oceněn návrh Havířov) až k aktivnějším vstupům, kdy si herci zvou děti coby pomocníky na ulechtání Ctirada a vše vrcholí přetahování lanem mezi mužstvem Horymíra a horníků-zlatokopů. Poslední vstup je nejméně organicky začleněn do příběhu a výsledek zápasu vlastně děj nijak neovlivní. Nicméně, zatahování dětí do děje je vděčné a ze strany aktérů nepředstírané, dovedou opravdu s dětmi hrát a s publikem komunikují vtipným způsobem.

Horší je to s hudební stránkou

– vstupní písnička o cestovní kanceláři Bejvávalo má sice jistý půvab, ale při x-tém opakování ho už spolehlivě ztrácí a stává se jen mechanickým a ze strany diváků přetrpěným předělem. Pro členění pověstí mohl soubor najít vynalézavější formu – když už se jejich produkce nese v mírně muzikálovém duchu, pak by třeba každá pověst mohla být uvedena písničkou předznamenávající či shrnující její obsah.

Podobně je to i se scénografií, o níž programový leták trefně poznamenává „...a co dům dal“. Koně jsou vtipní, paruky Krovových dcer také, ale mám dojem, že by se inscenace obešla bez množství nesourodých kostýmů a rekvizit a jednoduchost by dění na jevišti slušela daleko více.

Jinak je to ale produkce nenáročná, zábavná, divácky vděčná s řadou milých momentů – například blondátou Libuší upadající do náhlých věšteckých vytržení, ve zkratce proběhnuvšími Germány, již zmíněnými koňskými protagonisty, kulturistou Bivojem atd. Děti se bavily a nenudilo se ani dospělejší publikum. Jen nevím, zda je šťastné – když už se hraje pro děti – končit pohádku cimrmanovskými smutnou pointou o skonu Horymírova Šemíka.

Radmila Hrdinová

NA NUDU NEJLEPŠÍM JSOU LEKEM TY-JÁ-TRU VYLETY DAVNOVÉKEM....

Měl jsi si říct o jiné představení, říkám si teď nad redakčním PC. Mohu jen těžko být objektivní a rád bych přitom byl.

Jenže: za prvé znám tvorbu TY-JÁ-TRU a skupiny kolem režiséra Lud'ka Horkého obzvláště už nějakou dobu a těžko tajit, že je mi milá a sympatická. Za druhé - inscenaci Pověsti pro štěstí jsem viděl již dvakrát (na premiéře a na rakovnické Popelce, odkud jsme jej se zbytkem poroty doporučili) a po každé se mi zamlouvalo. A to tak, že velice. A za třetí jsem věděl, že tři z pěti postav se dočkaly nouzového přeočazení a tím pádem jsem sledoval dnešní představení v 16:30 ze zcela jiného zorného úhlu než většina diváků - totiž pod stálým napětím, zda tyto personální šarády inscenaci zasadí smrtící ránu či nikoliv. (A navíc podobně jako Milan Schejbal s Jaromírem Břehovým, i já si s kolegou Horkým tykám.)

Nu, po mém soudu nezasadily. Leccos mohlo být (hlavně rytmicky) přesněji, zpěvní stránka inscenace bývala také na vytříbenější úrovni (ale třeba Jakub Tvrdík se zveřejňováním svých pěveckých a hudebních nedispozic nakládal dosti vtípně), leč v zásadě se stavba a poetika inscenace ukázala být mnohem silnější, než jsem očekával. TY-JÁ-TR pěstuje jeden z pozoruhodných způsobů, kterým se u nás (nejen amatérské) divadlo pro děti dělá a za léta v něm dosáhl

nesporné zručnosti. Je to vidět zejména na improvizovaných vstupech s oslovováním publika - herci přesně ví, jak vtípně dosáhnout svého, aktivizovat publikum, které při tom nemá pocit, že je oslovováno pouze formálně a neztratit spád inscenace (vyrovnali se přitom i se zjevným handicapem, spočívajícím v hraní představení určeného dětem pro dospělé publikum). A i když pro mě znovu vyvstal na Popelce už vymizelý problém s nejasností point jednotlivých scének (to štronzo to věru nezachráním, neboť nás o konci pověsti pouze informuje, aniž by jím bylo) a jistého zmechaničtění celkového rámce, nemohu nakonec než pro jejich hravé a divadelně inteligentní nakládání s českou mytologií znovu zvednout palec vzhůru. A to už jenom proto, že znám úroveň špičky českého amatérského divadla pro děti alespoň tak, jak se každoročně v Rakovníku prezentuje, dosti důvěrně. A to, že ze sebe vydá inscenaci, kterou pro mě bylo i napotřetí potěšením vidět, považuji téměř za zázrak, za který bychom měli před Jiráskovým rodným domkem šestkrát denně v kleče děkovat. Čímž končím, v úctě váš

Jan Šotkovský

3XPRO

Lud'ka Horkého

Jak vznikly Pověsti pro štěstí?

My jsme taková odpadlická skupina z velkého souboru, který působí v pražském Radaru pod názvem Ty-já-tr. S malou partou spřízněných lidí jsme začali dělat autorské pohádky, nejprve Pohádky z košíku a pak pohádkovou detektivku. Po delší pauze pak přišla nabídka z Jedličkova ústavu a několika dalších nadací, zda bychom pro akci Horymírův skok, zaměřenou na integraci vozíčkářů, vytvořili něco na téma Vyšehrad nebo Staré pověsti české. Tak jsem sednul a napsal Pověsti pro štěstí. S Martinem Písaříkem, který složil muziku, jsme je upravili a začali zkoušet. Nadace nám pomohly finančně a my jsme je poprvé hráli pod širým nebem.

Prý máte v představení několik záskoků...

Bylo to pro nás docela dramatické, protože z pěti herců byly tři záskoky - což nám přidělovalo dost nervů. Přihodilo se nám totiž, že jedna herečka je na tři měsíce v Anglii a v cizině je také Martin Písařík. Roli za Martina převzal herec, který umí nejlépe hrát na kytaru a za něj jeho roli převzal zase jiný kolega a do třetice je tu záskok i za jednu dívku.

Připravujete něco dalšího?

Chtěli bychom udržet naši mikroskupinu v rámci souboru jako autonomní, i když jsme se nemohli dohodnout na názvu a používáme tedy název Ty-já-tr. Rádi bychom se vrátili k tomu, s čím jsme začínali - tedy k jednoduchým klasickým pohádkám převyprávěným hravou formou. Budou se jmenovat Kapesní pohádky a bude jich pět. K dalšímu projektu nás inspirovala kniha Julia Fejfalíka Lidové hry z Moravy. Vybrali jsme hru s názvem Hra o ráji, která má sice archaický jazyk, ale jsou tam svěží dramatické situace. Bude to kombinace původního textu s našimi komentáři.

jas

MEDAILON

V pražském Radaru působí patrně nejrozsáhlejší soubor v Praze, který má kolem 200 členů, od 4-letých po dospělé a je rozdělen na několik skupin. Tato skupina „odpadlíků“ je kombinací studentů a absolventů různých vysokých škol, kteří v souboru hráli a také učili.

Jsou zároveň členy nejstarší herecké skupiny, která hraje pod názvem Hroboso.

TAK TO VIDÍM JÁ

Veronika Luková

Lidumore, Lidumore, proč necháváš duše choré, místo hlučných ovací, mají z tebe legraci.

Sandra Kotisová

Asi po deseti minutách jsem zjistila, že se není třeba dívat, ale stačí poslouchat. Po pěti minutách mně došlo, že vlastně není, co poslouchat a usnula jsem. A pak už jen – proč spát zrovna tady?

Vítek Herzina

Nuda to byla a dlouhý. Starý bylo na omdlení, a že teda pudem a já ji povídám, ať počká, že bude brzo konec, ale to jsem se přepočítal teda. Ono to furt přibíjelo, to nebralo konce. Fakt už jsem jim chtěl jít pomoci a toho chlápka něčím dorazit.

Linda Kotisová

Nuda, mrtvo a do toho nesnesitelné dusno. Pomalu jsem umírala v hledišti společně s herci. Byla to pro mě opravdu silná káva.

Princezna Verunka

Je mi to líto, ale já to vůbec nepochopila. Vždy jsem si něco vysvětlila, pak zas zrušila. Nevím. Omlouvám se.

Hana Mášová

Za tuto hru jsem vděčná. Kdybych líp slyšela a neunavovalo mě pomalé tempo a horko, třeba bych i líp rozuměla, o čem je. Ale i tak bylo osvěživé, že je o něčem, co sdělovat vyžaduje odvahu.

Petr Kolář

Myslím, že tohle se hodně nepovedlo. Pokud už mi někdo chce skoro 2 hodiny připomínat, že svět je zlej, tak ať to alespoň zahraje tak, aby se nezparodoval v každé druhé scéně.

FOR ADULTS ONLY

Při sledování – nebo čtení – Schwabových her si vždycky připadám jako při sledování – nebo čtení – opulentně drsných, lidské aroganci a přizemnosti se krutě a bolestně vysmívajících děl začátku minulého století, jako třeba Jarryho Krále Ubu, románů a povídek Ladislava Klímy či Franze Kafky či raných filmů Louise Bunuela. Současně mě autor nutí prodírat se houštinami jeho jazykových hlavolamů, dvojznačností a schválností, jako to dělají dramatici a romanopisci od druhé poloviny toho století, jako třeba Ernst Jandl, Elfriede Jelinek, Thomas Bernard nebo René Levínský.

Z Schwabových her tryská dílo a postoje člověka – bytostného provokatéra, ochlasty, nihilisty, milovníka kultu a údelu rockových hvězd typu Kurta Cobaina, člověka, který se vzpírá životu a neodvratně spěje ke smrti jako mūra k plamenům ohně. Není to čtení – ani sledování – pro každý den a pro každého. Je to hnusné jako sliz a smrduté jako zvratky. Je to stejně děsivé jako nahlížet do podvědomí nebo do pekla.

Režisér Jan Leflík přečetl text přesně a pečlivě. Nakládá s ním do značné míry pietně, přesto jej rozvádí a interpretuje po svém, zdůrazňuje jen určitá – hlavně společenská – témata a fobie. Respektuje autorovo slovo, styl i anti-městácké postoje. Není příliš popisný ani neutíká k přehnané grotesce či naturalismu. Herce vede k jednoduchým, ale výrazným stylizovaným figurám, pracuje se scénou, zvuk, hudbou i svícením. Je to náročná inscenace a jako takovou ji je třeba brát a vnímat. Je to dosud „nejdospělejší“ inscenace na letošním JH. Divák musí být ochoten a schopen sledovat text – náročné dlouhé monology i úsečné krátké dialogy, jež pracují jak s nadsázkou a drsnou „fekální“ (ne nadarmo se Schwabova dramata označují právě tímto slovem) popisností, tak s filosofujícími pasážemi o lidské chátře, o životě, smrti, o existenci jako takové. Herci jsou mladí, nemůžou realisticky zahrát vychrtlou penzistku, mentálního mrzáka, rodiče dvou dospívajících dcer či osmdesátiletou nóbl starou dámu. Vše nahrazují vysokou stylizovaností gest i pohybu. Velmi jim pomáhá „mrtvolné“ líčení. Každá scéna má svůj „nekonečně dlouhý“ čas, který musí divák „protrpět“. Nelze z něj „utéct“,

leda z divadla odejít. Dějství v pokoji paní Červové je temné a morbidní. Dějství u Kovačičů popartově kýčovitě, včetně realistických kulís a kostýmů pastelových barev. Dějství závěrečné hostiny v bytě paní Očistcové minimalisticky „bezčasé“. Jako bychom byli náhle vystaveni ostrému slunci stojíce před betonovou prázdnotou. Možná by tomuto obrazu slušelo ještě silnější, ostřejší nasvícení. Jen závěrečný obraz – monolog Paní Červové rozdělený do dvou postav, skutečné paní Červové (Barbora Kocmánková) a jejího jakéhosi alter ega (dramatizátory dodaná postava On – Ondřej Goňa) – neměl být myslím oslabován návraty do reality a vnějšího „banálního“ světa. Závěšení popisného obrazu věnovaného Hermanem pak vypouštím zcela. Zbanalizoval předchozí precizní, důstojnou, vysoce propracovanou a pečlivě zahanou práci.

Inscenace Malého divadla Zlín má profesionální parametry. Jak co se týká práce s jazykem, herci a prostorem, tak co se týká výkladu Schwabova textu. Radí se mezi to nejpodstatnější, co jsme zde letos mohli vidět. Je pro už poučené, zkušenější diváky. Nehněvám se proto na ty, co odešli. Jen bych je prosil, aby hru, ani inscenaci povrchně nezatracovali. I vám může být jednou z života hnusné, i vás může přepadnout lidumor, proměníte se v chrousta a vaše játra budou bezesmyslu krvácet. Osobně ji řadím i k tomu nejpodstatnějšímu, co se urodilo na jakýchkoli – tedy nejen amatérských – českých jevištích. Nejen sledovat a číst, ale ani inscenovat Wernera Schwaba totiž vůbec není jednoduché.

Vladimír Hulec

Malá scéna Zlín - Werner Schwab: Lidumor aneb má játra beze smyslu

POEZIE? EKLHAFT!

Werner Schwab je zvláštní, skandální případ v dramate nemecky mluvících zemí. Ještě dříve, než byl v Praze ustaven Festival německého divadla, byla jeho hra *Prezidentky* uvedena na festivalu v Plzni: tam se ve Velkém divadle, takřkajíc ve zlatých portálech odehrál příběh z prostředí doslova fekálního v provedení tří hereček, které na jevišti vypadaly jako odpudivé, zdevastované baby, které říkaly a dělaly hrozné věci.

Půl hodiny po představení se ve foyer na besedě s tvůrci objevily tři divadelní anštalčky typu Jana Hlaváčová, Iva Janžurová a řekněme Věra Galatíková: elegantní, krásné, oduševnělé. Tehdy jsme si říkali – k takovému divadlu české herečky nikdo nedonutí. A hle, uplynulo deset dvanáct let a je to tady úplně normálně. Lidumor se hraje v pražském Komorním divadle, v roli paní Vočistcové a paní Červové excelují Daniela Kolářová a Marie Málková, mrzáka Hermana hraje Karel Roden. Rakouští dramatikové jako Werner Schwab, Georg Tabori, Thomas Bernard a nezapomeňme na Elfriede Jelinekovou nás naučili rozumět jazyku divadelní hry, který není zápisem skutečné mluvy, ale umělou poetickou hodnotou, a odvaze mluvit tímto jazykem, přexponovaným na en-tou, o banalitách každodennosti.

Inscenace Malé scény Zlín je rozhodně odvážným divadelním činem. Schwabův Lidumor totiž klade nesmírné nároky jak na inscenátory, tak na diváky. Hrůzný obraz lidského estetického i morálního dna je totiž několikátou mocninou reality a pokud se s tímhle divák nevyrovná, je zhnusen a v divadle buď trpí, nebo odchází.

Ve zlínské inscenaci je třeba ocenit pochopení a výklad textu, souznění herců a pečlivě vypracované řešení první a druhé části hry – tedy situace Červových a Kováčových. Narozdíl od Nejhodnějších medvídků, kteří text svého přítele a kmenového autora René Levinského sdělovali vnějškově, nepřesvědčivě, zlinští herci otřesné věty Schwabovy příšerné komedie zvládli a podařilo se jim předat poetiku textu i do publika.

Po několika prvních minutách inscenace zvládli i prostor a bylo jim rozumět. Hra je ale nemilosrdná – má ještě třetí část, kdy se vše, co jsme už slyšeli, zase jinak převypráví v monologu paní Vočistcové, a tam dochází síly hercům i publiku. Vystředění herečky hercem je matoucí (a autorem není předepsané), než stačí divák přijmout úkol zpracovat změnu představitele, uteče mu valná část textu, nepochopí, proč to má celé poslouchat ještě jednou, převáží fyzické i psychické nepohodlí a odmítavý postoj. Matní i kontury důležité postavy paní Vočistcové.

Uvést Schwabův Lidumor je důstojný a odvážný čin, který se opírá o porozumění tématu i poetice kusu, rozhodně není nějakou prvoplánovou provokací. Tvůrci inscenace si tím uložili těžký úkol, k němuž potřebovali kromě velké dávky dovednosti a umění i odvahu. Možná měli mít také odvahu udělat pauzu i s tím rizikem, že jim většina publika odejde. No a co – ta zbylá by představení dosledovala v dýchatečnějším ovzduší a přece jen trochu odpočatá od zvláštní „eklhaf“ poezie, pro kterou nám v české kultuře chybí vlastní paralela a kterou tím pádem těžko přijímáme. Ale poezie to je – vždyť kdo z nás se může úplně distancovat od repliky „nenávidím děti a pracoviště“, stejně jako obrat „snaživý rodinný tým“ lze vztáhnout na leccos, s čím denně přicházíme do styku. „Praxe“ totiž často „vypadá jako Herman Červ.“ Tedy je mrzácká, zneužitá, otlučená, obtížná, dokonce mnohdy prostě hnusná.

Alena Zemančíková

3XPRO

režiséra Jana Leflíka

Proč jste si tento text a tohoto dramatika vybrali?

Šéf Malé scény Petr Niederle mi nabídl několik textů, abych si některý vybral. A mě nejvíc zaujal tento. Když jsem si ho četl, ihned mi začaly v hlavě naskakovat různé asociativní obrazy. Proto má taky tato inscenace podtitul *Hra na asociace*. To samé se stalo i hercům během prvních čtení, ale i během zkoušení. Vždy v nějakém místě či obraze se na nás začaly valit intenzivní obrazy a z nich jsme pak skládali celou inscenaci. Ten text se zdá napoprvé velice těžký a nesrozumitelný, když si jej ale rozeberete, najdete tam spoustu věcí, kterými se sami zabýváte, které vás pronásledují a děsí. Jedinečné na něm je, že ty pocity a stavy jen vnějšími prostředky nereflektuje, ale ač používá sprostá slova a drsné věci, uvádí je do poetického, romantického jazyka, čímž jim dodává na potřebné neuchopitelnosti a přizračnosti.

Kde inscenaci hrajete, jak často a pro koho?

Na Malé scéně ve Zlíně. Má to ale své peripetie. Premiéru jsme měli loni v květnu, ale protože se divadlo rekonstruovalo, hráli jsme jen provizorně v jedné zlínské základní škole. Pak jsme čekali, až se prostor dostaví, což bylo až někdy v únoru, do toho vpadávaly různé povinnosti a zaměstnání herců, takže tady jsme to hráli asi poosm a podeváté.

Jak přijímají inscenaci diváci?

Je to buď, anebo. Buď jsou lidi totálně nadšení, nebo totálně vzpružení. Nedávno – když jsme to hráli ve Zlíně naposledy – se nám stalo, že paní ve věku asi třiceti let asi někdy v půlce druhého dějství náhle vstala a začala křičet. Byla naprosto nepřičetná. Doslova jsem ji musel vystrkat ze sálu, aby nerušila ostatní diváky. Ona se ale se mnou začala prát a říkala, že jsem hajzl, že jsem kurva a že na takovou píčovinu se nebude dívat. A domáhala se vrácení šedesáti korun vstupného... Myslím, že k takovým textům i tyto reakce patří. Ostatně i zde na JH, kde by měli být zkušení divadelníci, nebyly jen reakce, které by chápaly, o co v textu jde.

hul

MEDAILON

Divadlo vzniklo v roce 2004 jako pokračovatel soubor literárně dramatického oboru ZUŠ Zlín. V dramaturgii souboru se prolínají inscenace pro děti, komedie i závažnější repertoár. Mají za sebou inscenace Bergmanových Šepotů a výkřiků, autorské variace na Allenovu hru *Zahraj to znovu*, *Same*, adaptaci Machiavelliho *Za trochu mandragory* (FEMAD Poděbrady, Divadelní Třebíč 2005), dramaturgii Plachého *Pučálkovic Amíny*, Trnkovy *Zahrady*, autorskou pohádku *U nás v Nevárově* anebo *Kdo přemůže draka* (účast na Popelce Rakovník 2006), *Když tančila Martina Shermana* (účast na JH 2006) a další. Na 16. září chystají premiéru pohádky *Pejsek a kočička* trochu jinak.

TAK TO VIDÍM JÁ

Sandra Kotisová

Bavilo mě, s jakou lehkostí se dívky dokázaly poprat s verši a potěšily mě i vzájemné souvislosti básniček a jejich scénické provedení.

Princezna Verunka

Bože můj, co se stalo? Mladé holky s humorem, nadsázkou a výrazem? Nechápu, že to mezi koncentrákem a obřízkou neprošlo Wolkerův Prostějov.

Hana Mášová

Vtipné. Bylo by zajímavé zkombinovat je s Evrybábami.

Miroslav Topenčík

Tož to sa ně l'ubilo... Až na to dvacátý první století - ale asi to byl záměr.

ČTYŘI K ŽIVOTU,
K POEZII I K CHLAPŮM

Milý Tragaču, vím, že na Hronovsku by se ti řeklo Trakaři, ale musíme holt ty staré fláky ctít.

Musím ti, Tragaču, pogratulovat. Přivezl sis z Prostějova moc šikovné holky. (Vím, že na Prostějovsku by se dřív pravilo - panny, ale kdo by ty staré fláky pořád ctíl. A taky má jeden říkat pravdu, pokud to jenom jde.) Ty čtyři slečny jsou na několikrát zamilované: jednak do lidové poezie, jednak do divadla a jednak..., no jako každá slečna v jejich věku, na století nezáleží. Co je na nich pěkné, že si ty tři lásky dovedly pěkně složit dohromady a že z té kopice, za Tvého velkého přispění, vzniklo moc příjemné pokoukání.

Čtyři ženské typy jsou čtyři cesty k životu, k poezii i k chlapům. Texty

no jim funguje, ty svádivé punčochy pod pseudofolklórním kostýmkem stejně jako hra s hadrovými panáky-loutkami. Tuší, že jejich svět má kořeny v dobách nezažitých, respektují to, ale zase se tím historickým údělem nijak nezatežují.

Bylo to pěkné podívání, milý Tragaču. Ostatně tys tou jejich přítomností taky omládl. Všiml jsem si dobře, jak se ti protočilo kolo, když na Tě vstupovaly se svými mládenci. Jaks byl rád, že Ti poctivé dřevo nestačil nikdo nahradit pryžovým bantamem. Neboť takovým děvčatům by bylo hříchem překážet ve vzniku dalších generací. (Telefonní čísla v novém projevu tradiční kultury - inzerátu - jsem nezachytil, ale bylo nás v hledišti tolik, co se těšili, tak třeba...). Abys rozuměl: to není recenze, alebrž poděkování.

František Zborník

lidové slovesnosti jim daly všem moc hezkou šanci ukázat nám, kterak se ta cesta vlastně nijak zvlášť za ty roky nezměnila. Ony tu poezii neironizují, rozumějí si s ní, dovedou skrze ní povědět, co jsou a jak myslí právě teď v době hamburgerů a mobilů. Všechno jim daly všem moc hezkou šanci ukázat nám, kterak se ta cesta vlastně nijak zvlášť za ty roky nezměnila.

Dívka v červené sukni:

Jmenuji se **Nina Horáková**, bydlím v Kbelích, mám ráda přírodu a zvířátka. Hledám vysokého, urostlého, inteligentního, veselého muže od 17 do 27 let. Moje číslo je 721 361 527. Namluve mi zprávu.

Dívka v žluté sukni:

Jmenuji se **Tereza Tobolová**, je mi 20 let a jsem z Prostějova. Mám ráda, když se pořád něco děje. Hledám sympatáka s pěkným zadkem, který mě sbalí svůdným pohledem. Telefonujte nebo pošlete sms na číslo 777 867 919.

Dívka v modré sukni:

Jmenuji se **Magdaléna Spurná**, je mi 19 let, jsem křivkatá, kamarádká a odmaturovala jsem z pohlavní soustavy. Hledám kluka z olomouckého, královéhradeckého nebo i jiného kraje, který se mnou bude chodit do divadla i mimo Jiráskův Hronov. Moje telefonní číslo je 728 742 820.

Dívka v zelené sukni:

Jmenuji se **Kája Veselá**, je mi 19 let. Jsem upřímná, tvůrčí a inteligentní. Hledám vysokého, chlupatého muže na mazlení. Moje telefonní číslo je 777 038 517.

Odposlechnuto na představení.

Recitační skupina Tragaču ZUŠ Prostějov - Ze sbírky Lásky a smrti: Tragaču, Tragaču

S LEHKOSTÍ DO SVĚTA PŘEDSTAV

MOTTO: V národních písních se v co průzračitém křišťálu odráží soukromý život národní. Nad písněmi se vzduch vznáší takový, jakým duše osvěžuje se. František Sušil

Inscenace Tragaču, tragaču vychází ze sbírky LÁSKA A SMRT, kterou z lidových básní a písní roku 1938 - tedy v době kdy byla ohrožena existence českého národa - uspořádali básníci František Halas a Vladimír Holan. Síla této sbírky nevypřehala, i když se k ní vracíme v jiné době, neboť patří do tisíciletého rodokmenu naší poezie: Důkazem je i představení dnešní mladé generace!

Čtyři půvabné dívky zvolily básně, které se jich osobně dotýkají, to jest, postihují jejich radosti i strasti, touhy i sny. K metaforickému vyjádření svých představ použily přesné rekvizity z doby tenkrát i z doby dnešní - trakař, malovaný džbán, plechovky coly, hamburgery - čímž bravurně potvr-

dily, že problémy mládeže jsou věčně platné. Nastolené téma lásky, nevěry, přátelství, zrad umocnily tím, že zvolené rekvizity se v jejich interpretaci poezie staly výrazným a především významovým divadelním znakem. Použití ikon chlapců v podobě hadrových panáček jim dovolilo prezentovat jejich představy i vztahy k lásce, k čemuž dále vtipně využily trakař v jeho funkci reálné i obrazné. Upřímná otevřenost a především schopnost sdělovat své pocity, bylo pohazením duší diváků. Nezbyvá než poděkovat souboru, s jakou lehkostí nás dokázal vtáhnout do světa svých představ i světa naší paměti - osobní i historické.

Majka Kotisová

3XPRO

Hanu Kotyzovou, vedoucí souboru Tragaču, Tragaču při ZUŠ V.A. Prostějov

Jak vzniklo představení?

Holky chtěly dělat nějakou poezii a tato sbírka lidové poezie Lásky a smrt leží v každém dramaťáku, takže bylo logické, že jsme po ní sáhly. Nejdříve jsme si myslely, že uděláme montáž z věcí, které nás zajímají - prostě jsme chtěly udělat pásmo jakékoliv poezie. Jenže jak jsme si to pročitaly, tak např. hned ta první Třeba jsem bledúčka, ta nás zaujala nejvíce a pak se to začalo postupně skládat. Rozhodly jsme se, že to uděláme celé z téhle sbírky.

Tragaču, Tragaču se objevilo na dvou celostátních přehlídkách, na Wolkerově Prostějově a na Náchodské prima sezóně. Jak k tomu došlo a jak by se daly tyto přehlídky srovnat?

My z Prostějova pocházíme a letos byl jubilejní 50. ročník, takže pro nás bylo logické, že pojedeme na krajské kolo, kde se to líbilo. Chtěly jsme se zúčastnit a chtěly jsme dělat poezii. „Wolkrák“ je takový intimnější a v něčem zajímavější. Všichni vidí všechno a můžou srovnávat a hodnotit. Na krajskou Prima sezónu jezdíme do Olomouce, protože jsou holky také studentky.

A jaká je Náchodská prima sezóna?

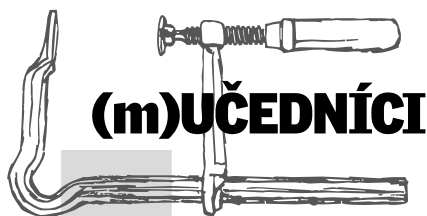
Je víc pestřejší, volnější, rozptýlenější, větší. Ale nemůžu říct uceleně, jaká ta přehlídka byla. Je totiž v nešikovném termínu v květnu, kdy jsou maturity. Nemohly jsme si dovolit být tam celý týden. Myslím, že s termínem by se mohlo něco dělat. Maturantů bude na studentské přehlídce vždycky dost a začátek května je pro ně zkrátka šibeniční termín.

Len

MEDAILON

Recitační skupina Tragaču, Tragaču rovná se čtyři děvčata, která docházejí k Haně Kotyzové, navštěvují literárně dramatický obor ZUŠ V.A. v Prostějově. Mají rády poezii a nyní se pustily do sbírky Lásky a smrt, kterou uspořádali F. Halas a V. Holan.

Proč jsem tady?

↑ Protože jsem chtěl zjistit, jestli je pan Žižka schopný získat tank. On je opravdu schopný sehnat toho mnohem víc...

↑ Protože Tomáš Žižka má permanentní tendenci dělat dobrý semináře a přitahovat do nich skvělé lidi. :-)

↑ Věděl jsem, do čeho jdu. Pro mě je důležitý, že je to něco úplně jiného. Nic není naplánovaného dopředu, a změní se to od rána do odpoledne tak, že je všechno jinak. A je to všechno lepší. Ta spontánnost mě přitahuje.

↑ Protože má Tomáš úžasné charisma, kterému nelze odolat...
(Je krásný, mladý, bohatý) – nápověda od kolegů

↑ ... A protože jsem chtěla poznat krásné místo a nové kamarády.

OUT OF SIDE ANEB HRONOVŠTÍ OUTSIDERŮ

Frekventanty semináře P jako Prostor bylo možno po celý týden potkávat po celém centru Hronova – tu se vynořili v parku, tu na nějaké hospodské la-vičce, tu někde poblíž řeky Metuje. Tomáše Žižku a jeho učedníky zajímá prostor a prolínání nejrůznějších časových rovin.

Pro svůj projekt si důležité body ve městě zakreslili do mapy, která má tři zóny – centrum, cesta až k mostu a pak nádraží a periferie. Bude se tu odehrávat konflikt minulosti, současnosti a budoucnosti. Na tabuli přehledně napsány pod záhlavím Fakta – Osoby – Prostor tři sloupce slov či sousloví... Po krátké „asociativní slovní“ a pohybové rozcvičce se rozcházejí skupinky na konkrétní místa, kde se v poslední den bude odehrávat site-specific projekt.

Dejme slovo Tomáši Žižkovi:

„Nejprve jsme měli fázi průzkumnou, kdy byli lidi vysláni, aby zjišťovali informace, a ty jsme v další fázi začali zpracovávat. Pokaždé je pro mě zajímavý konflikt, nějaký problém v komunitě a mně přišla zajímavá konfrontace viditelných celebrit (dneška a minulosti) v Hronově. Dominantou těch celebrit v minulosti je bezesporu Alois Jirásek, a dnes jsou to třeba Superstars, kteří se tu sešli. Jsou to v podstatě jakési modly, i když se ukazuje, že těch lidí, kteří zanechali ve městě svůj otisk a zdejší kraj nějak ovlivnili, je mnohem více – například Josef Čapek, Egon Hostovský, Jan Špáta a místní básník Karel Václav Hronovský, který zemřel před šesti lety a mnozí si jej ještě pamatují. Když jsme se lidí ptali na Čapkův dům, automaticky nám ukázali rodný domek Jiráskův. Takže pro mě se ten Čapkův dům stal jakousi metaforou, a od toho jsem odvodil téma letošního semináře – téma outsiderů a outsiderství jako takového. V anglickém slova smyslu, to znamená, že ten člověk je OUT OF SIDE, tedy mimo tento prostor, mimo tu lokaci, pohybuje se kdesi na hraně, je zároveň uvnitř i vně. Není to prvoplánové, plakátové spojení, ale je to věc, kterou musí člověk postupně odkrývat, zabývat se tím, najít si čas na ten vztah.“

Jana Soprová

Seminář P jako PROSTOR

NEDOSTANEŠ DRUHOU ŠANCI UDĚLAT PRVNÍ DOJEM ZA ODMĚNU BUDE FLIRT A KOKETÉRIE!

Zazvonil zvonec a pohádky s Danielou Fischerovou byl začátek. Na návštěvu za šraňky zavítala také dáma z PC klubu Alena Zemančíková. Obě jsme byly příjemně přijaty. Společně s ostatními jsme začaly restem z minulého dne, kdy se nestihly „doprobát“ ruce. Jak se ukázalo, dobrý flek vedle samotné lektorky není zase tak šťastným umístěním, sedíte-li vlevo...

Ruka symbolizuje moc a vychází ze slova poručiti a v naší společnosti panuje pravoruká tyranie, takže je vám jasná ta levárna, levota, levoboček... A také ta pravda, spravedlnost, zkrátka PRAVÁ ruka! Zkusila jsem psát poznámky (ze solidarity k levákům a také proto, že se tím rozvíjí inteligence) levou rukou, ale moc to nešlo. Vůbec bych nevěřila, že je možné za jedno dopoledne načerpat, vstřebat, dostat do sebe, přijmout a vůbec třeba jen slyšet tolik informací a nových poznatků o sociální facilitaci, etogramech, „špíglování“, groomingu... Škoda jen, že se k vám nedostanu dnes, kdy dojde za odměnu na téma flirt a koketérie!

Informacemi příjemně zahlcená Lenka Novotná

Kolik jste toho stihli za týden?

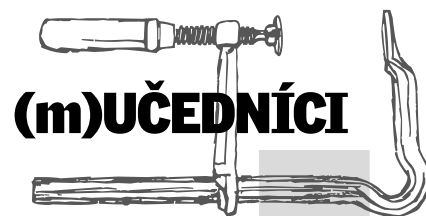
Vždy na začátku seminaristům říká, že se pokusím do nich naladovat informací, co se do nich „vleze“. První dny se ptám, zda toho na ně není moc a nevalím na ně informací až zbytečně mnoho. Tihle ti ale pořád tvrdili, že ne... prý vše berou, a že můžu jet tímhle tempem. Takže jsme probrali strašně moc témat. Obdivuji své studenty, že při tak náročném programu jsou ještě ochotni a schopni čtyři hodiny denně se něco učit. Říká se, že poslouchat novou vysokoškolskou látku se snahou jí porozumět, je asi taková dřina pro náš organismus, jako praní na valše. Tak si představte, že každý den perou čtyři hodiny na valše. Probráno toho bylo hodně.

Tedy „propráno“. Seminář se jmenuje K jako komunikace. Co je komunikace pro vás?

Slovníkový význam je spojení. A můj osud je takový, že neustále žeru písmenka a vyplivuji písmenka, píšu, mluvím, učím. Pořád jsem ve světě slovním. Takže ta neverbálka je pro mě takové šťastné vyrovnání, že to neběží jen po linii mluveného a psaného slova nebo rozumování. Strašně mě to baví, je to moje hobby. Dělam to s obrovskou chutí.

Pořád jste říkala něco k píku...

Peak znamená vrchol, šlo o vrchol prvního dojmu. A je to poučení, kterému se těžko chce věřit. Když člověka vidíme prvně v životě, za první minutu o něm nabere strašně moc dojmů. Hrozně těžce se pak vymazávají. Když je špatný první dojem, je to velmi těžké vzít zpátky. A když je vám zase někdo na první dojem sympatický, odpustíte mu strašně moc věcí. Existuje rčení, že první dojem = rychle tuhnoucí sádra, a když portrét chcete změnit, musíte ho vzít majzlíkem. Aby člověk nezkazil moment prvního dojmu, říká se: „Nedostaneš druhou šanci udělat první dojem.“

Názory seminaristů ke komunikaci

Šla jsem do semináře, protože jsem měla vynikající reference a předčilo to moje očekávání. Paní Daniela je velice uklidňující a pozitivní člověk. Cvičení, která děláme, nejsou moc náročná, což mi vyhovuje, protože tady toho člověk moc nenaspí. Jsem moc nadšená. Hodně mi to dává, hlásila jsem se na psychologii, takže si to tady tak propojuju se svými poznatky. A tak se to do skládanky pěkně zapojuje.

Marta Poštolková

Jsem naprosto spokojená, jen zjišťuji, že mám teď větší tendenci čumět po lidech. Což asi pro ostatní není moc příjemný.

Nela

Jsem vášnivým posluchačem tohoto semináře. Je to naprosto úžasný. Ale je hrozně neuvěřitelné, jak si lidé, kteří zvládají manipulaci, dělají s námi, co chtějí. Používá se to např. v reklamě – reklamní manažeři můžou být neuvěřitelně nebezpeční, když to umí.

Ondra

Mně se nejvíce líbí konfrontace s mojí životní zkušeností. Jestli to, co normálně v životě dělám intuitivně, dělám správně. Porovnávám si racionální a intuitivní. A když mi to vychází v můj prospěch, je to velice příjemný, za to Daniele děkuji.

Anna Kohoutová

Je to výborný seminář. Zjistila jsem o sobě věci, které jsem jenom někde cítila, a teď už o nich něco málo vím. Teď strašně všechno pozoruji a koukám, jestli všechno klapne. A ono to všechno klapne.

Jana Hadrboľcová

Hezký. Mně se tady moc líbí. Určitě to stojí za to.

Trpaslík

ANKETA

Co je pro vás
na divadle
už moc?

Všechno, čemu nerozumím.

**Lucie Peterková, písničkářka,
členka Jiráskova souboru Hronov**

Když se herec či režisér pitvoří. A jedno, zda je to u profesionálů nebo amatérů. Anebo když se nepitvoří, ale vůbec to neumí a myslí si, že dělá umění.

**Alexander Gregar, významný aktivista
(herec, režisér, organizátor, dramaturg) amatérského divadla ve Východních**

**Čechách, mj. ředitel Open festivalu
Hradec Králové**

Jestli mi něco v současném světě a životě chybí, a tím více právě na divadle, pak je to pokora. Proto mi vadí namyšlenost, arogance a z toho plynoucí omezenost. Když vlivem vývoje moderní společnosti vymizela pokora před bohem, měla by zůstat pokora před skutečnými hodnotami a úcta k autorovi, k jeho dílu, a navíc i pokora herce před vytvářenou postavou. Nakonec a zdaleka ne na posledním místě - pokora vůči divákovi.

**Miroslav Houšfek,
bývalý starosta Hronova,
člen Jiráskova souboru Hronov**

Vzpomínka na Pumpida

**Dnes je to 6 měsíců, co na své cestě
po Ugandě zemřel fotograf**

Pepa Štross.

Člověk, který si léto bez Jiráskova Hronova neuměl a nechtěl ani představit.

Mnozí z Vás ho mohli zažít na divadelních seminářích Michala Hechta, Marka Bečky, Radky Svobodové, Milana Schejbal - prostě snad všude. Hlavně i na scéně hronovského divadla v roli vypravěče ze hry Saturnin.

**Díky všem, kteří na Pepču vzpomínáte.
Jsi v našich srdcích - napořád.**

Tví kemu!

DIVADLO JE DOBRÉ NEBO ŠPATNÉ

Jedním z nejvytrvalejších hostů Jiráskova Hronova ze zahraničí je FRANZ-JOSEF WITTING, viceprezident Německého spolkového svazu amatérského divadla (BDAT) a umělecký ředitel prestižní přehlídky v Paderbornu. Dorazil i letos, a tak jsme si povídali o tom, co se v jeho uměleckém životě za ten rok odehrálo nového.

Právě jsem dokončil hru na motivy Andersenovy pohádky Ošklivé káčátko, kterou hrajeme s mladými herci ve věku 18-22 let. Mám dojem, že je to velice hezká věc. Ukazuje, jak je mylné myslet si, že je důležitější jak vypadáš než jaký doopravdy jsi. Také jsem dokončil svůj hauptmannovský mezinárodní projekt, který jsme nejprve hráli v Paderbornu, poté v Chomutově a nakonec v Krakově. Jestli se to bude hrát někde dále, nevíme, protože do projektu je zapojeno 25 herců, a je těžké nejen je dát dohromady, ale především sehnat na tuto činnost peníze.

Pokud se pamatují, většinou vám nevychází, abyste se účastnil celého Hronova, protože organizujete nějaký jiný festival v Německu...

Festival, kterého se na přelomu července a srpna účastním, se odehrává v našem městě, je to takový obecní festival. Ale ten „můj“ festival, který organizuji v Pardebornu, je na konci května. Letos nás navštívila velmi dobrá skupina z Brna s Přeletem nad kukačím hnízdem od Michala Hechta. Mělo to obrovský úspěch a herci říkali, že se u nás cítili velmi dobře. Festival se nám letos podařilo tematizovat: jeden den byl věnovaný historickému dramatu a dokumentu, druhý generačním dramatům.

Dokumentární drama – souvisí to nějak s německými klasiky jako Brecht či Piscator?

To vůbec ne. Byly tam zastoupeny dvě zajímavé hry, které vycházejí ze skutečných příběhů. Jednak příběh o ukrajinské tanečnici, která za druhé světové války vystupovala v Německu před vojáky, a když se vrátila po válce na Ukrajinu, byla nařčena z kolaborace a poslána do gulagu. Tam jí omrzla chodidla a nemohla už nikdy tančit. Druhá hra vychází také ze skutečné události, kdy dva chlapci zavraždili dvě dívky. Kolem obou her se rozvinula velká diskuze, která se zabývala nejen divadlem, ale i spojením divadla se společností a jejími problémy. Na to navazoval druhý den, kdy se hodně hovořilo o generačních problémech, a propojování všech generací v oblasti umění – od nejmladších až po seniory. V diskusi jsme chtěli ukázat, že toto propojování se narodilo od jiných odvětví kultury v amatérském divadle přirozeně děje. Tematické dny byly na festivalu novinkou, osvědčily se a tak je určitě budeme příště dělat zase. Rádi bychom v budoucnosti věnovali alespoň jeden den festivalu diskusi o divadle v různých zemích – v Anglii, Itálii či Česku, abychom německé divadlo ukázali v této konfrontaci.

Jak je to s finanční podporou amatérského umění v Německu? V rozhovoru s australským hostem jsem se dozvěděla, že u nich vlastně amatérským divadlem pohrdají. Jak je to u vás?

Tak napůl. Dostáváme peníze od spolkové federace na projekty a na průběžnou činnost. Vždycky bychom rádi více, ale znáte to... Německo je spolková federace, a kultura patří do kompetence jednotlivých spolkových zemí. A je to velice různorodé: některé spolkové země dávají na kulturu hodně peněz, a jiné zase málo nebo vůbec nic. Jsou divadla, která hrají hry komerčního typu, hrají třeba 12x vždy pro 400 diváků, a vybírají vstupné nejméně 10 EURO, takže pak mají peněz dost a další nepotřebují. Ale projekty toho typu, jaké děláme my (to znamená např. mezinárodní projekty) samozřejmě nemají tak širokou diváckou základnu a sály se nezaplní. Ale myslím, že jsou potřebné třeba z vzdělávacího pohledu. Dále u nás existují tzv. volná divadla (free theatres), která sice fungují na takové bázi jako profesionální divadla, ale prohlašují se za amatérská, aby mohla trvale získávat finanční podporu. Z tohoto hlediska pro mě byla zajímavá loňská návštěva v Los Angeles. Tam vůbec pojem amatérské divadlo neberou. Rozeznávají jen divadlo „dobré a špatné“, a to dobré, ať je hraje kdokoli, si zaslouží finanční podporu. V USA navíc mají rozvinutou síť sponzoringu, která se s Evropou vůbec nedá srovnávat.

Já jsem ale slyšela, že v Německu přispívají na kulturní projekty třeba velké továrny...

Velké továrny přispívají na podniky, které je zviditelní, a tím amatérské divadlo rozhodně není. Takže jako sponzor připadá v úvahu jen Spořitelna, ta má povinnost dávat peníze na veřejné věci, ale většina bank je založena na jiném principu, třeba Akcionářská banka nebo Deutsches Bank rozdělují peníze mezi akcionáře, a na podporu kultury jim nezbyvá. Takže pak je možnost shromáždit menší peníze od 20-30 sponzorů. Ale to je obrovská práce.

Připravujete nějaký další mezinárodní projekt?

Současný projekt, jehož výsledky jsme předvedli i v Hronově, jsme ukončili. Jednali jsme o možnosti nového projektu s Lenkou Lázniovskou a Michalem Hechtem a právě jsme se rozhodli požádat o peníze. Tak uvidíme, jak to dopadne.

Ptala se Jana Soprová

ZASLECHNUTO NA PC KLUBU • DEN PÁTÝ

Evrybáby • Osmá sedí u stolu, pojídá mou mrtvolu

E Vstup souboru do ženské problematiky je vlastně dost krotký. • Představení pracuje s tématem náboženství a to dokonce ve dvou směrech – s křesťanstvím a náboženstvím africkým. • Vstup vlastních zkušeností v inscenaci je autentický. (Zemančíková)

E Je to inscenace o ženě, která projde různými peripetiemi dětství a dospívání, až se vše zakončí smrtí=svatbou. (Christov)

E Inscenace je jakýmsi rituálem, na který bych mohl jít možná i do muzea. (Christov)

E Já to jen tak popisuji – interpretace je na vás – a možná jste tím ani nic říct nechtěly... (Zavarský)

E Ta poprsí tam mají všechny a nikdy není jisté, na kterou padne volba. Takových momentů je tam víc, kdy není jasné, jak přesně to bude pokračovat. (Černík – vedoucí souboru)

Voiceband.cz • Jsi proklet, majiteli

V Nesnažím se tento typ produkce poměřovat měřítky činoherního divadla – je to pro mě určitý typ hudebně pohybové produkce. (Christov)

V Ten viselec odkazoval na název celé sbírky, ze které báseň Košilela je – Písně šibeniční. (Zemančíková)

V Ona ta produkce není jen o té německé básni, ale i o německé kultuře. (Zemančíková)

Rádobydivadlo • Equus

T Ta hra nás přitahovala v sedmdesátých letech. Někteří jí tenkrát považovali za geniální, jiní jsme k ní měli výhrady... • Já jsem k té hře nedůvěřivý, protože se bráním patologickým jevům na jevišti. • Přínosem inscenace je vidění příběhu přes postavu psychiatra – není náhle jen o tom klukovi, a navíc tento pohled nabídl zajímavá scénografická řešení a práci se symbolem. (Císař)

T Koně se řeší v této inscenaci různě – maskami, symboly – zde se vlastně koní zbavili, což jim umožnilo imaginativní scénografii, mnohé si musíme domyslet a víc se soustředíme na hlubší významy. • Každá inscenace je dlážděná nevhodnými nápady... To je případ použití jablek – tím, že jablka používáte mnoha způsoby, tím si oslabujete závěrečný „efekt“. Kdyby byla tato rekvizita použita jen při seznamování s koňmi a pak jako symbol vypichování očí – fungovalo by to podle mě mnohem silněji. (Štefko)

T Symbol – je-li symbolem, není možné racionalizovat. Mě zajímá, zda jabko v každé situaci přesahuje pojem jabko, zda jde ve svém významu dál. (Císař)

T Tam jsou ta jabka přítomná i dalšími způsoby – jsou tam krabice, do kterých se jabka dávají, doktor tam pije calvados a nakonec si holí ohryzek. (Christov:-)

T To provedení bylo účtyhodné, ale postava psychiatra není dobře napsaná. Není v některých momentech věrohodná. (Zemančíková, kráceno)

T Překlad tohoto textu je z doby vzniku hry, to znamená, že je starý třicet let a je to znát. (Christov)

T UVědomme si, jak je scénografie účelně řešená, přestavba není problém, konečně – kdo by mohl být lepším scénografem Jardovi Kodešovi jak Jarde Kodeš. (Purkrábek)

T Říkali jsme, že tuto hru lze uvést, jen pokud máme dobrého mladého herce na ústřední postavu. Chci vyzdvihnout, že tento soubor jej má – navíc je to prý jeho teprve druhá role. (Zborník)

Štěpán Filčík

smSpoeSie

U nás (v Hronově)

U nás se máte blaženě.
Skvěle, krásně – ne, že ne.
U nás je to paráda, ale
vlezte nám všichni na záda.
Snad už brzo vystřelí,
ten dav i s těmi divadly.

A.J.

Včera večer
Jsem byl chvilku
Podívat se v parku.
Hráli tam punk
A voněl skank
A potkal jsem Klárku.

Byla krásná, taky milá,
Hnedka se mi zalíbila.
Chtěl jsem velmi
Jí to říci,
Jak je krásná,
Co k ní cítím.

Ale hráli oi oi oi
Já musel na budku Toi.
Zavřel jsem se pečlivě
A pak nešlo otevřít
Poslouchal jsem bedlivě
- venku pes už dávno chčip.
A tak na toi toi teď sedím,
myslím na svou Klárku,
co teď asi chudák sama
dělá v temném parku.

Vím, že tato báseň, se do rubriky SMS poezie nehodí, ani délkou, ani kvalitou. Ale podporuji redakci Zpravodaje v jejím nelehkém úkolu (vydávat toto periodikum a ještě normálně žít), tak vám přeji, ať vás ta moje plácánina na moment pobaví. Jste úžasní.

Větší než malá Anička

soutěž

Nejvtipnější vyhrává

Posílejte SMS
721 355 490

POROTA = REDAKCE
VÝHRA = ÚŽASNÁ (PO KAŽDÉM KOLE)
KRABICE NA NÁPADY = SÁL JOSEFA ČAPKA
E-MAIL = ZPRAVODAJ.JH@CENTRUM.CZ

A mají trička na nás?
... proč se směje? Stejně koukaj na mě. :-)
Tragaču, Tragaču... sedím tu za kaču!!!
A nezaprší a nezaprší. :-)
Divadlo je peklo.
Kačenka tě vidí!
Zvířátka za to nemůžou.
Odsuď vidím na všechny představení.
Tohle ze mne udělal Jiráskův Hronov...
Čekám až naskočí proud.
Každý novinář je pěkná blařna,
zdraví své čtenáře novinářská kachna.
Vyměním hnízdo na hlavě paničky
za možnost koupání uprostřed vaničky.
Nevíte, co si dáte dnes k obědu?
Přijďte do Hvězdy, budu tam na medu.
Dábelský Kačer velkého ducha značí.
Svůj zobák odhazují v dál.

DNEŠNÍ OBRÁZEK:

Pamatuj!

Umění se nedá vyrobit seriově, nelze dát předpis a schema, námět, řád a návod. Umění nelze nikoho naučit, lze k němu jen vést, určovat a analyzovat prostředky, jichž může divadelník použít k samostatné tvorbě a jež jsou všechny v jeho moci. Umění není bohémská improvizace!

(Fr. Smažlík: Ochotnické divadelnictví, 1943)

DATABÁZE AMATÉRSKÉHO DIVADLA láme rekordy

Webovou adresu www.amaterskedivadlo.cz, kde najdete informace o historii i současnosti českého amatérského divadla, už navštívilo skoro **78 000 návštěvníků!**

K 26.7. 2007 je na webu **23 361 hesel** a „obrázků“ a **7 358 doplňkových textů** – např. recenzi, vzpomínek, soupisů inscenací apod.

Možná někoho z vás zklamalo, že na webu ještě nenašel soubor z místa svého působiště. Databáze se průběžně vytváří a dotváří, a proto bychom přivítali „divadelní“ životopisy předních členů souborů s popisem jejich významu a jejich foto civilní i z inscenací (nejlépe scany v rozlišení 600x800 pixelů).

Posílejte nám informace o historii, nových inscenacích a dalších aktivitách svých souborů, popř. souborů v místě, kde žijete nebo máte chalupu.

Zkontaktujte se s námi - nejlépe e-mailem (přímo z databáze na adresu divadlo.baze@nipos-mk.cz nebo na adresu sramkova@nipos-mk.cz).

Naši předkové pořádali sbírky na stavbu Národního divadla, vy sbírejte informace pro Databázi českého divadla. **Je vaše a vašich následovníků.**

Vítězslava Šrámková

MUSÍME SE LÍČIT?

V sobotu **17. listopadu 2007** pořádá Volné sdružení východočeských divadelníků v Muzeu českého ochotnického divadla v Miletičíně kurs pro zájemce o divadelní líčení, povedou ho maskérky Klicperova divadla v Hradci Králové. Od 10 do 18 hodin poskytnou informace na téma - zda je třeba se líčit, jak se líčit, praktický vliv barvy světla na líčení, podkladové báze, make-up, pudry, korekce a stínování tvaru obličeje, líčení očí, obočí a rtů včetně jejich modelace, líčení vystihující nálady, emoce, pocity, jak se líčit pro civilní roli, jak vytvořit výtvarnou masku, jak pracovat s vousy, vlásenkami, jak a kde sehnat vhodné materiály. Kursisté si na vlastní hlavě vyzkouší jednoduché líčení a dovednosti divadelního „vizážisty“ i formou praktického vzájemného líčení. Vyzkouší si nové materiály např. barevné spreje, dozvědí se něco o „stylistice“ vlasových doplňků z klasických i netradičních materiálů. Přihlášky nechť zájemci zašlou do konce září na adresu: gregarova@vsvd.cz **sg**

Byli jsme letos ošizeni? Nikoli!

Ve Zpravodaji zazněl povzdech, že letos chybí na JH Off program. Ano, chybí ono pojmenování „Off“, ale ve skutečnosti o žádné představní nepřicházíme, což dokazuje srovnání počtů odehraných inscenací na loňském a letošním JH! Posuďte sami...

76. JH 2006 V základní části programu bylo uvedeno celkem 20 inscenací od 20 souborů. V programu HronOff bylo uvedeno dalších 6 inscenací od 6 souborů. V doprovodném programu bylo uvedeno 10 inscenací. Sečteno a podtrženo, loni jsme na JH mohli shlédnout celkem 36 inscenací.

77. JH 2007 V základní části programu bude letos uvedeno celkem 26 inscenací od 24 souborů. Doprovodný program nabízí letos celkem 10 inscenací. Sečteno a podtrženo, i letos tedy můžeme na JH shlédnout celkem 36 inscenací!

Číslo nám jasně ukazují, že i když nám může chybět název HronOff, o divadelní produkci jsme rozhodně nepřišli.

red

„ŘEDITELKA ZEMĚKOULE V ČAPKOVĚ SÁLE

Na Jiráskův Hronov přijel mimo program divadelní soubor Studia Dům z Brna pod vedením Evy Tálské. Jejich návštěva byla spojena se samými problémy: kde se E. Tálská objevila, vládl jen zmatek a samé potíže. I přesto pořadatelé umožnili, aby soubor mohl mimo program vystoupit.

Ve středu v 23:30, kdy mělo představení v Čapkově sále začít, předvedla „velká umělkyně“ svou pravou tvář a povolila uzdu svým snad hysterickým sklonům. Chovala se, jak když festival pořádá ona a jako by byla ředitel zeměkoule. Z prostoru sálu vyhodila dost sprostým způsobem techniky a zaměstnance Kulturního a informačního střediska a také znemožnila pořídit oficiální fotodokumentaci pro město.

Obdivuji trpělivost techniků a všech, kteří s ní přišli do styku, že se snažili vše skousnout a opustili prostor, a že se nenašel nikdo, kdo by této „Umělkyni“ vypnul proud a poslal ji tam, kam patří...

Jiří Mach, fotograf města Hronova

Vaše stížnosti – naše přání

Jiráskův Hronov je pro mne nejhezčí, ale nejkomplikovanější dovolená už 5 let. Proč? Mám pětiletého syna. Ta dovolená je stejně komplikovaná i pro mého muže – jeho tatínka.

Každý rok se snažíme vystřídat tak, abychom stihli vidět všechno, zajít do klubu režisérů, někdy na PC a k tomu chceme stíhat rodinné obědy, výlety, atrakce a divadla, která by bavila i syna. Stejně při každém – trochu vhodném představení trpíme, aby vydržel, nehýkal, nerušil, nešustil... A každý rok si říkáme, kdy konečně začne tak skvělý festival, jakým je JH, být přátelský a otevřený k rodičům (nikoli jen maminkám) malých dětí. To v praxi znamená, že se bude stejně jako do seminářů možno přihlásit do animačních pořadů pro děti. Že se do organizačního týmu přibere pár nadšených dobrovolnic a dobrovolníků, kteří se budou střídát v péči o malé potencionální nadšence. A my rodiče, být za poplatek, nebudeme muset v parném odpoledni brát s sebou do divadla (které si prostě nemůžeme nechat ujít), naše ratolesti a nebudeme tak rušit zážitek sobě i jiným.

p.s. v našem divadle (DS Křoví) za poslední tři toky přibýlo asi 8 dětí. Ne každý máme možnost, nebo chceme nechat děti doma o prázdninách. Navíc děti, ale stejně tak i třeba babičky a dědečkové do života patří. A možná bychom na to neměli zapomínat, i když se nás to právě tady a teď netýká...

Na každého jednou dojde...

Dana Radová

Ps.ps. Pamatuji si, že stolička pro batolata a dětský koutek v ČR byla také donedávna ojedinelým výstřelkem... Ale časy se mění...

**Chod' menšími
kroky než
v životě
a ohýbej nohy
v kolenou.**

(doporučení ochotnickým divadelníkům, r. 1943)

Dopravní opatření v době konání 77. Jiráskova Hronova

VYZÝVÁME ŘIDIČE, ABY V PÁTEK 10. SRPNA CELÝ DEN A V SOBOTU 11. SRPNA OD 11.00 HODIN NEPARKOVALI A NEPONECHÁVALI SVÁ VOZIDLA NA NÁMĚSTÍ ČS. ARMÁDY.

Náměstí bude ohraničeno a uzavřeno. Toto opatření je z důvodu konání potravinářské akce Potravina a potravinář roku 2007 Královéhradeckého kraje „Road show“ a dále z bezpečnostních důvodů v rámci konání ohňostroje.

V sobotu 11. srpna 2007 bude od 20.00 do 23.00 hodin úplně uzavřena ulice T. G. Masaryka, Jiráskova a náměstí Čs. armády. Důvodem dopravní uzávěry je ukončení JH.

Řidiči nechť se řídí přechodným dopravním značením objížďky. Ve směru na Polici nad Metují bude objížďná trasa vedena přes ulice Kostelecká, Padolí, Jungmannova. Na Žďárky se řidiči dostanou ulicí Kudrnáčova, Palackého a Jiřího z Poděbrad.

DEKUJEME ZA POCHOPENÍ.

Parkovací plochy při sobotním ohňostroji jsou : * ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, parkoviště u vlakového nádraží, parkoviště u WIKOV ARÉNY (zimního stadionu) a Freiwaldovo náměstí

Roman Toušek, MěÚ Hronov

S příchodem **Venuše** se přibližuje odchod celého festivalu. Zajímavé propojení umožní **Beranům, Býkům, Rakům, Váhám i Blížencům** sblížit se ještě před odjezdem absolutně maximálně se **Střelci, Vodnáři, Štíry, Kozorohy, Lvy** a naopak. Zbývají **Panny a Ryby**, ty se snad dají dohromady. Pokud ne, není všem dnům konec, ještě je jeden před námi...

skop
h
o
t
o
skop

**Vaše
Hvězda Jasná**

**DIVADELNÍ
ŠPE®KY**

Zítřka

SOBOTA 11.8.2007

9:00 - 10:30 - semináře a dílny

11:00 - 13:00 - Park Aloise Jiráska + Sokolovna

**PŘEDVÁDĚNÍ UKÁZEK Z PRÁCE
SEMINÁŘŮ A DÍLEN K(n)MD**

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 13:00 - 13:55 (B), 15:00 - 15:55 (D) - plenér
mezi divadly (za deště WIKOV ARÉNA)
Geisslers Hofcomœdianten Kuks, Anonym:
AMOR TYRAN

zp 14:00 - 16:25 (A+C1), 19:15 - 21:40 (B+C2)
- Sál Josefa Čapka
SemTamFör Slavičín Ray Cooney:
1 + 1 = 3 (JEDEN A JEDNA JSOU TŘI)

zp 16:30 - 17:50 (B+C2), 20:15 - 21:35 (A+C1)
- Jiráskovo divadlo
LS „C“ Svitavy Daniil Charms:
FIALOVÝ VÍTR

dp 17:00 - Park Aloise Jiráska
KARPATSKÍ PASTIERI
Pezinok - SR (koncert)

dp 18:00 - Plenér před Sálem Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKUM MAXE FISCHÉ

dp 22:00 - náměstí ČSA
Slavnostní zakončení
77. JH S OHŇOSTROJEM

22:00 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

dp 22.15 - Předsálí Sálu Josefa Čapka
Koncert šansonové kapely, zpívá Lucie
Peterková
6 NA CHODNÍKU

VČP Východočeská
plynárenská

RWE Group

WIKOV MGI

Marius Pedersen

zp - základní program
dp - doprovodný program (Bude-li přšet,
program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

dnes**PÁTEK 10.8.2007**

9:00 - 13:00 - semináře a dílny

zp 13:30 - 13:50 (B1), 15:40 - 16:00 (C1), 18:15 - 18:35 (B1+), 19:15 - 19:35 (C1+) - Základní umělecká škola
ZUŠ Veselí nad Moravou, Hana Doskočilová:
STÍNOVÉ DIVADLO PRO KRÁSNOU LÍN

14:00 - 16:00 - Jídla Hotelové školy
Problémový klub (PC)

zp 14:00 - 14:55 (A), 18:00 - 18:55 (C) - plenér mezi divadly
Geisslers Hofcomedianen Kuks, Anonym:
AMOR TYRAN

zp 14:00 - 15:15 (C), 21:30 - 22:45 (B) - Slavia
Divadýlko na dlani Mladá Boleslav, Karel Steigerwald:
A TAK TĚ PROSÍM, KNÍŽE...

dp 14.00 - Park Alois Jirásek
ROCK FEST, koncert rockových kapek
PROKEL, GUMMO, MASTERPIECE, PAPAAYA TYRKIS, U NÁS, REVELATION, AROMA LOSOSA, G -POINT FUNCTION, SANSARA, BENJAMIN BAND, HEEBIE JEEBIES

dp 15.30 - Plenér před Sálom Josefa Čapka
Improvizované pouliční vystoupení
PANOPTIKUM MAXE FISCHÉ

zp 16:15 - 17:50 (A+C1), 19:30 - 21:05 (B+C2) - Sál Josefa Čapka
Divadlo (bez záruky) Praha, Christo Bojčev:
TITANIC ORCHESTRA

zp 16:30 - 17:50 (B+C2), 20:00 - 21:20 (A+C1) - Jiráskovo divadlo
Divadelní skupina Disk Trnava, Dušan Vicien, Vlado Janček a kol. Disk:
GENIÁLNÍ EPOCHA PODLE SCHULZE

23:00 - Učebna v ZŠ na nám. ČSA
Diskusní klub (DK)

0**CDS NÁCHOD****ZPRAVODAJ**

Zpravodaj 77. Jiráskova Hronova 2007
Vydává organizační štáb.

Redakce: Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka), Jana Soprová, Lenka Novotná, Vladimír Hulec, Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba a grafika)
Výtvarník JH: Rostislav Pospíšil

Oficiální stránky festivalu: <http://www.hronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Redakční uzávěrka: 10. srpna 2007 v 5:24h

Vychází: 10. srpna 2007 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!

zp - základní program

dp - doprovodný program (Bude-li přet, program se přesouvá do WIKOV ARÉNY)

OCHUTNÁVKY SEMINÁŘŮ

Lektori a členové některých seminářů Klubu (nejen) mladých divadelníků připravili předváděčky otevřené všem divákům. Přijďte a nahlédněte...

Začíná se v sobotu v 9:30!

Sraz je před Střední průmyslovou školou v Hostovského ulici (směr Náchod, nádraží) pod pamětní deskou Josefa Čapka. Na všechny diváky tam bude čekat překvapení a odhalení s tajemstvím, které pro vás nachystali účastníci semináře P jako Prostor, vedeného Tomášem Žižkou.

Předváděčky dalších seminářů pokračují v Praku Aloise Jiráska. Přibližně v 10:30 uvidíte ukázkou z práce semináře N jako Nestyďte se nestyďte Jany Koubkové a dále semináře M jako Maska Karla Vostráka.

Po ukončení programu v parku čeká na diváky další nahlížení, tentokrát do semináře L jako Legenda, vedeného Michalem Hechtem. V sokolovně se představí svými pohybovými ukázkami semináristé z „celého světa“.

red

Vynech
i když je autorem
předepsán. Lepší se čte než
poslouchá.
(podle Klementiny Rektorisové, r. 1943)

Teprve po představení
dožaduj se nápravy
a zalostiučení.
(podle Klementiny Rektorisové, r. 1943)

Mám názor, strel si

Nová společenská hra v prodeji!!!

Vinu z neúspěchu přičti sobě a nesvaluj ji na jiné.

Nemůžeme házet račaty
Tak svítíme mobily

Umíte nevybíravě kritizovat?
Chcete zůstat
anonymní?
Staňte se
redaktorem

JSEM anonym
Rád ostře kritizuji

KRITIKA = ÚTOK
na moji osobu?